

Απόστολος Πιερρής

ΑΠΑΞ ΕΤΙ!

΄Η

ΓΙΑ ΓΕΛΙΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΚΛΑΜΑΤΑ

Η Κυβέρνηση του Καθεστώτος κατρακυλάει σκαλί-σκαλί την σιδερένια κλίμακα της ποταπότητας προς τα απύθμενα Τάρταρα του εξευτελισμού, συμπαρασύροντας την χώρα και καταδικάζοντας τον λαό της στον ζόφο της ασημαντότητας και της κακομοιριάς.

Υπάρχει ένα σύμπλεγμα ταπείνωσης στον θλιβερό Νεοελληνισμό του Κατεστημένου. Του αρέσει να τον προπηλακίζουν για να διαμαρτύρεται ότι αδικείται. Έτσι που δεν αξίζει τίποτα, δεν έχει που αλλού να θεμελιώσει δικαίωμα παρά στον κατατρεγμό του που όμως τον προκαλεί! Κολλάει σαν βδέλλα για να τον κλωτσήσουν σαν σκυλί και να βαύξει από πόνο.

Ζούμε οι Έλληνες ένα εφιάλτη γελοιότητας.

Είναι δύσκολο να μιλάς για το γελοίο σοβαρά.

Η Κωμωδία διέπρεψε ακριβώς την ώρα της κλασσικής ακμής περιγελώντας το ελλειμματικό, το υστερηματικό. Το αισχρό. Την ίδια ώρα η τραγωδία καμπανόκρουε το γκρέμισμα της ύβρεως.

Σε έναν πολιτισμό αριστείας, συγκλονίζεσαι από δέος, σφίγγει η καρδιά σου από έλεος και φόβο, για την υπέρβαση των ορίων, για το Τραγικό «λάθος». Καθαίρεσαι από την αρνητικότητα της ασχήμιας, διαχύνεται ο θυμός σου, διακωμαδώντας αυτόν που στέκεται μακριά κάτω από τα όρια, ανίκανος και αβέβαιος, καγχάζοντας για την κωμική από-τυχία του, για το απραγματοποίητο του τέλους του.

Μορφή και λειτουργία είναι δυο όψεις του ίδιου πράγματος: η στατικοδυναμική και η ενεργητική του διάσταση. Αυτό είναι το Δόγμα του Ελληνισμού.

Η ασχήμια είναι καταδικασμένη σε αποτυχία. Το Κάλλος ως τελειότητα είναι κατά την κοσμική τάξη προορισμένο για επιτυχία. Γιατί το αισχρό είναι δυσλειτουργικό. Και το όμορφο αποτελεσματικό. Και τι μπορεί να είναι πιο αποδοτικό και ωφέλιμο από αυτό που ασκεί ακαταμάχητη έλξη ως Κάλλος και Τελειότητα και «Τέλος»;

Η Κοσμική Δύναμη για τον Ελληνισμό είναι το Κάλος. Μας αρέσει όχι αυτό που σπρώχνει με βία, αλλά αυτό που τραβάει από μακριά ακαταμάχητα ώστε να το φτάσεις και το αγγίξεις. **Λατρεύουμε τον «Εκάεργο».**

Πρακτικά αυτό σημαίνει ότι για να λειτουργήσει αποτελεσματικά ο Έλληνας θέλει ένα σύστημα ακραία ανταγωνιστικό ώστε να μπορεί να φθάνει στα όριά του, στο βέλτιστο των ικανοτήτων του που είναι και η εγγύηση για το μέγιστο του αποτελέσματος.

Για τον Έλληνα το μέγιστο κίνητρο είναι να μπορεί να δείξει πόσο καλός είναι σε κάτι, σε αυτό που αντιστοιχεί στο δικό του ιστόγραμμα δυνατοτήτων οι οποίες οργούν να γίνουν ικανότητες. **Στον Έλληνα αρέσει η επί-δειξη του όμορφου, ακριβώς όπως το Απόλυτο αποκαλύπτεται στην επι-φάνεια του Κάλλους.** Ιδού γιατί όλα είναι κατά βάθος Τέχνη στον αρχαίο Ελληνισμό.

Και τώρα το γελοίο.

Αντί του Ιδεώδους της Αριστείας που προϋποθέτει το (Αντ)Αγωνιστικό Μοντέλο Κοινωνικότητας, το ΝεοΕλληνικό Κράτος στήθηκε σε μια τελείως αντίθετη βάση, με μια ενάντια αρχή. Το ΝεοΕλληνικό Σύστημα είναι λάθος για τον Έλληνα, γιατί είναι άσχημο. Και ως άσχημο βρωμάει. Η βρώμα της ΝεοΕλληνικής αισχρότητας είναι η εγγενής διαφθορά του Συστήματος. **Η ουσία είναι: δεν βγαίνει το καλύτερο του Έλληνα, γιατί δεν του αρέσει το «ρούχο» που του φόρεσαν. Αποτέλεσμα η αστάθεια του συστήματος: κοντά δυο αιώνες και ο ΝεοΕλληνισμός δεν «κάθεται» ακόμα καλά στα Ελληνικά μηριά για να γονιμοποιηθεί από τη δύναμή τους.**

Και οι μωροί κουτοπόνηροι ψάχνουν να βρουν τη σωστή ερωτική στάση για να κάτσει επιτέλους το άσχημο σε αυτόν που κατά βάθος συγκινείται μόνο από την ομορφιά.

Με τίποτα.

Φαντασθείτε το αηδιαστικό θέαμα ενός πλαδαρού και κεχυμένου εκτός πέρατος όντος συνουσιαζόμενου με ένα σφριγηλό ολοκλήρωμα εύγραμμης διάρθρωσης.

Με τίποτα.

Η ανορθογραφία είναι μεταφυσικό αμάρτημα στον Ελληνισμό. Αυτό λέει η αρχή της Αρμονίας. Μεταξύ «αγαθού» (είτε ως χρήσιμου Αρχαιοελληνικά, είτε ως ορθής βιούλησης Ευρωπαϊκά) και «καλού» (= εύ-μιορφου), είναι η λέξη και η έννοια του καλού που απορρόφησε για τον Έλληνα τη σημασία του αγαθού, όχι το αντίστροφο. «Μην το κάνεις, δεν είναι ωραίο», λέει ενστικτωδώς ο «απλούς» και βαθιά Έλληνας.

Καταγελάμε συνεπώς οι Έλληνες την κωμική στάση, την άσχημη εικόνα παράταιρου συστήματος, και τους εργολάβους της προσπάθειας προσαρμογής του στον Ελληνικό χαρακτήρα, το παρασάνταλο κοστούμι στο όμορφο κορμί.

Ο ΝεοΕλληνισμός από σύστασης του ΝεοΕλληνικού Κράτους είναι κωμωδία. Η οδύνη δεν είναι αφ' εαυτής τραγικό ζήτημα. Γελάμε με τον Παλιάτσο κι όταν πονάει. Πόσο μάλλον όταν εξευτελίζεται πονώντας. Και σκάμε στα γέλια με δαύτον όταν κάνει ότι γελάει με φτιασιδωμένο πρόσωπο στην έσχατη εξαθλίωσή του. Δεν τον λυπόμαστε τότε, μάλλον χαιρόμαστε. Ο οίκτος αρμόζει στην υπερβασία της περιωπής, όχι στην υποβασία της ασημαντότητας.

Και πάλι πίσω στα σοβαρά.

Ο Ελληνισμός ιδρύεται στη βάση του αγώνα υπό τον ήλιο του Κάλλους από την αρχή της αριστείας. Προϋποθέτει μια μεταφυσική αισιοδοξία. Ως εξής.

Η πραγματικότητα είναι μία. Η ύπαρξη αποτελεί ένα συνεχές πεδίο. Ο άνθρωπος είναι μέρος αυτού του συνεχούς του Είναι. Και το Κοσμικό σύστημα έχει στηθεί καλά, γιατί αλλιώς δεν θα υπήρχε. Υπάρχω θα πει είμαι καλός. Η ασχήμια εκπορεύεται από το Μηδέν. Κάθε αμορφία σπάει τη συνέχεια της πραγματικότητας: και εκμηδενίζεται από το Ον. Η ψυχή του ανθρώπου ζητάει φως, ορέγεται ομορφιά, γιατί θέλει να Είναι. Μόλις βρίσκει το Κάλλος τρέφεται από αυτό, δυναμώνει, και υπάρχει στην πληρότητα του Είναι της.

Ο Έλληνας χρειάζεται πλούτο ομορφιάς για να υπάρχει και να ενεργεί, για να είναι δημιουργικός, για να δίνει τον καλύτερο εαυτό του, για να φτάνει στα όρια των ικανοτήτων του. Και για αυτό τον σκοπό έχει ανάγκη από ένα φυσικό πλαίσιο οξύτατου ανταγωνισμού για να προβάλλει πόσο «καλός» (η λέξη κλειδί) είναι.

Αντίθετα στο Ευρωπαϊκό μοντέλο. Ο άνθρωπος εκεί είναι αποκομμένος από το κοσμικό όλον. Είναι μια ιδιαιτερότητα, ένα σημείο ανωμαλία στο συνεχές του Είναι. Ο άνθρωπος είναι εριμμένος στον Κόσμο, ξένος από αυτόν. Η αποξένωση από τη φύση της ύπαρξης εκφράζεται θρησκευτικά ως Αμαρτία, αρχέγονη και συνεχιζόμενη ες αεί. Η ανθρώπινη ύπαρξη είναι φυσικά διεφθαρμένη. Στην εγγενή της κατάσταση είναι τυφλή βούληση, χωρίς το Φως του Είναι. Για να υπάρξει πρέπει να στήσει ένα σύστημα με Κανόνες που θα βάλει η ίδια, αφού στερείται της καθοδήγησης της Μορφής του Είναι. Μηχανισμοί και Τεχνητότητα και Κανονολατρεία είναι σύμφυτα με την Ευρωπαϊκή Ψυχή – όπως και ο φαντασιακός Έρωτας του Χαμένου Παραδείσου που είναι, κυρίως για τον Γερμανό, ο Κλασσικός Ελληνισμός.

Η Σύμβαση του Κανονισμού που ιδρύει το Ευρωπαϊκό Σύστημα είναι ζήτημα ζωής και θανάτου για τον Ευρωπαίο. Χωρίς αυτό βυθίζεται στην αμορφία. Με αυτό επιπλέει στην τεχνητότητα. Η

τελειότητα γίνεται εσχατολογικό όραμα. Ο ανικανοποίητος Έρωτας του Κλασσικού γεννάει μέσα του τον Ρομαντισμό.

Αλλά το κόστος της επιβίωσης είναι τώρα η άνευ όρων υπακοή στη σύμβαση που κάνει η Ευρωπαϊκή Ψυχή θεμελιώνοντας η ίδια τους όρους της ύπαρξής της. Ελευθερία για αυτήν σημαίνει την απόλυτη υπακοή στην αυτοθέσμισή της. Ελευθερία για τον Ελληνισμό είναι η ανεμπόδιστη άνθιση του οργανικού φυσικού όντος. Καμία συνεννόηση.

Εριμένη στη διαφθορά της φύσης, σφαδάζουσα στο δέλεαρ της αμαρτίας, η Ευρωπαϊκή ψυχή σώζεται εγκόσμια τηρώντας τους Νόμους της Συμβατικής Κανονοθεσίας που την αίρει από τον βόρβιο του μη-αυθεντικού στον οποίο κυλιέται. **Χωρίς τάξη πέφτει το ον στην ακοσμία του μηδενός.** Και αφού η φυσική τάξη έχει χαθεί με την απώλεια του Παραδείσου, δεν μένει παρά ο τεχνητός κανονισμός για δυνατότητα ύπαρξης. Με τη δουλεία στον μηχανισμό του τεχνητού η σπαράζουσα Ευρωπαϊκή Ψυχή λυτρώνεται εδώ, εν αναμονή της ελπιζομένης θείας χάριτος της αυθαιρεσίας. Γιατί και ο Θεός της ανθρώπινης ψυχής στην Ευρώπη είναι τόσο τεχνητός όσο και η εγκόσμια τάξη της.

Αλλά τουλάχιστον: “Arbeit macht frei”. Η πειθαρχία του αυτοπροσδιορισμού είναι η απόλυτη προστακτική της ανθρώπινης κοινωνιότητας. Η τήρηση των όρων του προαιρετικού συμβολαίου ιερό καθήκον. Η αυτοδέσμευση της ελεύθερης συγκατάθεσης απόλυτη.

Η Γερμανική τιμή συνίσταται στην αδιαπραγμάτευτη τήρηση της Σύμβασης ακόμη και με πόνο ψυχής. Η Ελληνική τιμή είναι ο «θυμός» θιγόμενης υπερηφάνειας εδραζόμενης σε αριστεία.

Καμμία συνεννόηση.

Ιδού δυο αντιθετικά αρχέτυπα, το Ελληνικό (καθαρό στην Κλασσική μορφή του) και το Ευρωπαϊκό (γνήσιο στον Γερμανικό τύπο του). Όταν μιλάμε ουσιαστικά, δεν ενδιαφέρει ούτε η τυπολογία των διάφορων Ευρωπαϊκών εκδοχών του Γερμανισμού, ούτε η παραμορφολογία του Ελληνισμού στις διάφορες ιστορικές φάσεις του. **Ελληνικό χωρίς την πρωτοκαθεδρία της κλασσικής αρχαιότητας είναι αντίφαση στους όρους, το ίδιο και Ευρωπαϊκό χωρίς τη Γερμανική ηγεμονική καθοδήγηση.**

Έλληνες και Γερμανοί αλληλοκαταλαβαινόμαστε μια χαρά στην αντιθετική αυθεντικότητά μας.

Τώρα να προσέξουμε κάτι σημαντικό στις πρακτικές του συνέπειες.

Η κλασσική τελειότητα κατέστη έμπνευση για το Γερμανικό πνεύμα. Ανικανοποίητος μεν ο έρως του Κάλλους Μορφής για την Ευρωπαϊκή Ψυχή, γόνιμος όμως Πνευματικού Μεγέθους. Γεννάει Γοτθικό και Baroque και Ρομαντισμό με το ασυνουσίαστο όραμα του Ερώμενου. **Μαζί με την Πειθαρχία στους Κανόνες λειτουργεί και η Χάρις της Μορφής στο Ά-μορφο Υποκείμενο κεχωρισμένο από τον Κόσμο.**

Αντιστρόφως για τον Ελληνισμό.

Αν πέσει από την περιωπή του αδιάκοπου αγώνα τελειότητας υπό το απόλυτο Κράτος του Έρωτα για το Κάλλος, τότε δεν ορθούται με Ευρωπαϊκούς τρόπους συμβατικής τεχνητότητας. Καμια Καρτεσιανή μέθοδος δεν ισχύει να ζωογονήσει τον μαραμένο δημιουργικό οίστρο του Έλληνα «ερμημένου» στην ανέραστη ζωή της ασχήμιας. Δεν του σηκώνεται γιατί δεν μπορεί να ερωτευτεί τη μηχανική τάξη. Δεν διεγείρεται από την πειθαρχία του αυτοπροσδιορισμού, γιατί δεν του λέει

καν πολλά πράγματα η ελευθερία της απόφασης ώστε να σημαίνει κάτι γι' αυτόν η τήρηση του συμβολαίου της συγκατάθεσης. **Μπροστά στο Κάλλος δεν υπάρχει μηχανιστική ελευθερία επιλογής, αλλά ο υπέρτατος καταναγκασμός της έλξης.** Το ίδιο μπροστά στην αλήθεια, στο φως της ύπαρξης.

Το είπε ο Παρμενίδης: δύο είναι οι δρόμοι εκ των οποίων ο ένας είναι αδιανόητος και ανύπαρκτος. Κάποιος συμβιβαστικός τρόπος είναι καταγέλαστη μωροδοξία. **Οι Έλληνες θαυμάζουμε ως ελευθερία την ασίγαστη προδιάθεση και ακώλυτη οργανική πορεία του όντος προς την τελειότητά του.**

Για την ανόρθωση του Νεοελληνισμού εις Ελληνισμό, πρέπει να στηθεί ορθός και πάλι στο θρόνο της ύπαρξης ο Άναξ Απόλλων.

Δηλαδή να παραδειγματιστούν έργα ύψους τελειότητας. Ο Έλληνας χρειάζεται ομορφιά στην ατομική και συλλογική του ύπαρξη όμοια προς το κάλλος της φύσης του περιβάλλοντός του. Για να δημιουργηθεί κανονιστική ομορφιά που θα βάλει αγωνιστική τάξη αριστείας χρειάζεται να απελευθερωθεί η ψυχή του Έλληνα από την Ευρωπαϊκή ελευθερία και συστηματική τεχνητότητα. Εμείς δεν ξέρουμε από αυτοδέσμευση για ο,τιδήποτε αποφασίζουμε, δεν πολυκαταλαβαίνουμε την πίστη του συμβολαίου. Γι' αυτό το «αποφασίζουμε» και δεν το τηρούμε. Μάλλον το αποφασίζει το Καθεστώς για εμάς και ο Λαός «εθελοκακεί» (κατά την Ηροδότεια μνημειώδη διάγνωση). **Η μόνη ενεργός δέσμευση του Έλληνα είναι η ντροπή να κάνει κάτι άσχημο.**

Η ηθική μας είναι αισθητική.

Ο Έλληνας θέλει τη δέσμευση του Καλού. Και για να παραγάγει μέγεθος ομορφιάς χρειάζεται ένα εξόχως ανταγωνιστικό σύστημα ανεμπόδιστης δράσης του με την αμοιβή ης αξίας και την αποτυχία της απαξίας, με την τιμή της υπερηφάνειας του κατορθώματος σε

οποιονδήποτε τομέα είναι φτιαγμένος να διαπρέπει. Μετά είναι καλός σε κάθε τι που καταπιάνεται, σε αυτό που η φύση του δίνει τις αντίστοιχες ικανότητες ιδιαίτερης επιτυχίας.

Συμπέρασμα: για τον Έλληνα ο Ευρωπαϊσμός είναι ολέθριος. Κατά την προσέγγιση η ασυμβατότητα των δύο πόλων λειτουργεί ευεργετικά για την Ευρωπαϊκή ψυχή, αποδυναμωτικά για την Ελληνική. Η επαφή είναι άνιση και ανισόρροπη. Αυτοί κερδίζουν από εμάς, εμείς χάνουμε από αυτούς. Δεν είναι θέμα αγαθής ή κακής βούλησης αλλά φυσικής αναγκαιότητας.

Αμεσος χωρισμός είναι προϋπόθεση σωτηρίας για μας. Εμεις, εννοώ οι Έλληνες. Το Κατεστημένο δεν είναι Ελληνικό, είναι απεχθές υβρίδιο Ευρωπαϊκού πιθηκισμού αποτυχημένων Ελλήνων.

Για να το δείτε καθαρά αυτό μη πάτε μακριά. Έχουν εξορίσει από το αξιακό σύστημα του ΝεοΕλληνισμού τις ζώσες πραγματικότητες του Κάλλους και της Δύναμης. Ο «εσθλός» είναι ανάθεμα για τις ελίτ της αναξιοκρατίας. Γι αυτό είναι βαθύτατα «δειλοί». Και πάντα ανεποόκοποι. Γιατί δεν νοιώθουν ούτε την Προστακτική της Μεθοδικής Εργασίας ούτε την Αναγωγική της Αγωνιστικής Αριστείας.

Επήλθε όμως πια η θεία δίκη. Μη έχοντας μήτε την Ελληνική μήτε την Ευρωπαϊκή αξία, έχουν εγκλωβιστεί στον Λαβύρινθο της φαυλοκρατίας τους. Ό,τι και να κάνουν δεν έχουν διέξοδο.

Και διαπράττουν στον πανικό τους την έσχατη προδοσία: προετοιμάζουν το χάος για να προαγωγεύσουν την εξαθλίωσή μας

προς σωτηρία τους. Αυτό είναι το πραγματικό νόημα της προκαταβολικής επίκλησης «ανθρωπιστικής κρίσης» και της αρνησης να σχεδιάσουν ρεαλιστικά οπιδήποτε.

Το θείον όμως παρατηρεί.

Τὸ δ' εὖ νικάτω.

ΠΡΟΣΘΗΚΗ ΚΑΙ ΑΝΤΙΚΡΟΥΓΣΗ

Μια πολύ γερή απόδειξη διανοητικής ανεπάρκειας είναι να στέκεσαι λάθος απέναντι στην πραγματικότητα. (Και λέω εσκεμμένα «διανοητικής» γιατί δεν συμμερίζομαι τις ανησυχίες που οδηγούν στις ανοησίες περί «συναισθηματικής νοημοσύνης»).

Εσφαλμένη αντίδραση σημαίνει μη ορθή κατανόηση της πραγματικότητας. Δεν γίνεται να καταλαβαίνεις σωστά κάτι αλλά να πράττεις λάθος ως προς αυτό.

Το Καθεστώς και η επίσημη ηγετική αναξιοκρατία του Κατεστημένου στην χώρα επιβιώνουν με κλοπιμαία, δανεικά και παρασιτισμό. Κλέβουν ιδέες, δανείζονται χρήματα και παρασιτεύουν στην ικμάδα του λαού.

Τώρα ασχολούμαι εδώ με το πνεύμα. Η κλοπή λοιπόν φαίνεται κατάφωρη γιατί ο κλέφτης δεν ξέρει πώς να χρησιμοποιήσει το κλεμμένο.

Ένα παράδειγμα.

Θέλει βαθιά γνώση της ιστορίας για να καταλάβεις σωστά αυτό που έχω σε ανύποπτο χρόνο αναλύσει: ότι η Αγία Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία του Γερμανικού Έθνους στον Μεσαίωνα, η γερμανική πολιτισμική έκλαμψη από το δεύτερο μισό του 18^{ου} αιώνα, η ανασυγκρότηση Γερμανικού κράτους στην Πρωσία πρώτα στις αρχές του 19^{ου}, και μετά τον ΓαλλοΠρωσσικό Πόλεμο του 1870 σε καθολική ολοκλήρωση του Γερμανικού έθνους επί Δευτέρου και Τρίτου Ράιχ, ο Γερμανικός Κλασσικισμός της Εποχής του Γκαίτε αφ' ενός και του μεσοπολέμου αφ' ετέρου, και το Γερμανικό οικονομικό θαύμα μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο που συνεχίζεται με την αποκαθιστάμενη ηγεμονία της Γερμανίας στις τρέχουσες εξελίξεις του Ηπειρωτικού Ευρωπαϊκού Συστήματος – είναι μέρη και διαστάσεις του αυτού φαινομένου.

Αλλά δεν κατανοείς τι πραγματικά γίνεται, σου διαφεύγουν οι ιστορικές δυνάμεις και νόμοι, αν χρησιμοποιήσεις την ιδέα για να προσπαθήσεις, μάταια βέβαια, να πας κόντρα στην πραγματικότητα, μιλώντας και πράττοντας σαν να «έπρεπε» να είναι αλλιώς τα πράγματα, και η «Ευρώπη» να έκανε αυτό και εκείνο για να μην γίνει «Γερμανική», και διάφορα τέτοια μαλακά.

**Η πραγματικότητα δεν είναι ουδέτερη ως προς την χρήση της.
Η πρακτική φρόνηση είναι η άλλη όψη της θεωρητικής σοφίας.**

Και επί του συγκεκριμένου προκειμένου.

Η προέλευση της ιστορικής Ευρώπης είναι Γερμανική. Το ίδιο θα είναι και οποιαδήποτε ανόρθωσή της, αν είναι ιστορικά δυνατή μετά το τέρμα της Ευρωπαϊκής φάσης της ιστορίας που εζήσαμε.